

Một Nén, Hai Nén & Năm Nén

Nguyễn Trung Tây

□ *Chuyện thời bây giờ kể rằng, ở thung lũng điện tử Silicon, San Jose, California của Hoa Kỳ có một đôi vợ chồng, con trai tên Bòn, bốn tuổi, con gái tên Bon, mười tháng. Chồng là Kỹ Sư điện. Vợ làm Assembler trong hãng điện tử. Cả hai vợ chồng là những thành viên trung thành trong Ban Giáo Lý giáo xứ Việt Nam.*

Chiều thứ Sáu vợ bước vào nhà đóng mạnh lại cánh cửa. Nhìn đôi mắt phượng đượm nét lo lắng của vợ, chồng cất tiếng hỏi, giọng điệu thăm dò,

- Sao buồn như bún thiêu thế? Ai lại bắt nạt vợ của tôi rồi?

Vợ quẳng chùm chìa khóa xuống mặt bàn com nghe cái cộp,

- Ai mà dám bắt nạt em? Ngay cả ông xếp anh cai, em còn chưa ngán. Trên đời này, người duy nhất mà dám bắt nạt em may ra chỉ có anh.

Chồng xòe tua tua lông nhím,

- Ô! Hay chữa! Đừng có mà dựng chuyện nói điều nhé. Thế mà không sợ tội!

Chồng chép miệng, miệng bông đùa,

- Làm thân nam nhi ai lại đi bắt nạt vợ... Chưa kể có cho vàng cũng không dám, bởi các cụ đã nói, “Nhất vợ nhì trời”. Vợ còn ăn đút ông “Giời” như vậy thì anh là cái chi chi mà dám bắt nạt vợ.

Vợ liếc xéo,

- Đệ nhất thiên hạ là anh! Con trai Bắc kỳ miệng ngọt như chuối...

Vợ dịu giọng,

- Mà thôi, mình ơi, em có chuyện muốn nói. Anh biết chi không?

Vợ ngập ngừng,

- Chiều nay xếp gọi một đám vô văn phòng, xếp phát cho mỗi tên một cái *check*. Anh biết chi không? Cái *check* cuối tuần và cũng là cái *check* cuối cùng rồi đó...

Chồng ngập ngừng trước bản tin, nhưng rất nhanh lấy lại phong độ,

- À... Hiểu rồi! Thì ra là vậy... Hèn chi có người mặt hoa da phấn tàn phai nhan sắc...

Vợ xịu mặt,

- Chứ còn gì nữa. Em thất nghiệp rồi đó...

Chồng khua khua hai tay điệu bộ như đánh đàn guitar,

- *Nên từ đó em buồn... Tưng tung! Tưng tung! Tưng tưng!*

Vợ cự nự,

- Anh, anh cứ thích giỡn chơi không à. Em đang buồn thú vị ruột ra đây nè. Em thất nghiệp rồi đó, còn mỗi một mình anh đi cây. Giờ kiếm đâu ra cho đủ tiền để mà trả tiền nhà? Còn một đồng *bill* đó, nào là tiền điện thoại nè, tiền nước, rồi tiền trả góp cho cái xe Camry mới mua. Một mình anh đi làm, anh lo mà thanh toán hết đồng giấy nợ đó đi. Ngồi đó mà ca vớ hát...

Chồng vẫn giọng điệu bông đùa,

- Giời ạ! Khổ quá, bây giờ ngồi hát cũng không cho. Hay là thôi để anh ngồi khóc. Hay

là em muốn anh gọi vào hãng năn ni xếp là thôi
đừng lay off vợ tôi nữa...

Chồng nheo nheo mắt,

- Bởi vì cô ấy là một người phụ nữ Việt
Nam đảm đang, cả đời cần cù lo toan, bận rộn
tính toán cho gia đình, cho chồng, và cho con?

Vợ đáp ngay,

- Không lo toan, không tính toán thì lấy chi
mà ăn? Ai giống như anh đó, mới đặt mình
xuống là há to miệng ngáy sập nhà sập cửa.

Chồng tỏ lại,

- O, ơ, đừng có mà nói điều. Không phải
chỉ có một mình tôi ngáy đâu nhé...

Vợ, trong dáng điệu mệt nhọc, không buồn
đôi co. Đi tới tủ lạnh, vợ mở cửa, rót đầy ly
nước cam, rồi ngồi xuống trước mắt chồng,

- Minh ơi! Thôi, nói chuyện đàng hoàng đi.
Em buồn quá à. Hôm nay trên đường lái xe về
nhà, em suy nghĩ hoài, em thấy làm sao đó. Tụi
mình lấy nhau hơn năm năm rồi. Nhưng mà em
thấy chẳng tên nào làm ăn khấm khá. Nhà thì
mới mua. Xe thì mới trả góp. Tiền gửi nhà trẻ
cho thằng Bòn với con bé Bon tháng tháng
không cũng đủ sập tiệm rồi. Rồi bên Việt Nam,
bố mẹ thì cứ gửi viết thư qua, xin tiền xây nhà
hai ba tấm. Chán thì thôi! Sao em thấy Chúa
cho em ít quá, được có mỗi một nén bạc à. Mấy
người khác, em thấy Chúa cho họ, người được
hai nén, người được năm nén. Anh thấy cô
Thanh không?

Chồng nheo nheo cặp mắt,

- Thanh? Thanh nào nhỉ?

Vợ liếc xéo chồng, ánh mắt sắc hơn dao mổ
cau,

- Thanh, cô Thanh dạy trong Ban Giáo Lý
đó chứ còn Thanh nào nữa? Thiên Thanh của
một thời làm ai si mê đó...

Chồng phá ra cười,

- Vậy à? Thế mà tớ lại không biết chi cả.

Vợ cau mặt,

- Thôi đi! Đừng có làm bộ giả nai!

Vợ uống một ngụm nước cam, nuốt xuống
cần cổ, tiếp tục câu chuyện dở dang,

- Cô Thanh giờ này bán bảo hiểm. Mua
được mấy cái nhà rồi. Một cái trên núi, sáu
phòng ngủ, ba phòng tắm, hai cái garage, có hồ
bơi. Căn nhà trên núi, hai vợ chồng ở. Còn mấy
căn khác, hình như là hai căn thì phải, hai cái
nhà đó, cô Thanh cho người ta mượn. Tháng
tháng, từ trên núi, cô ấy ngồi đếm tiền cho
mượn nhà không cũng đủ mỗi tay. Còn chị
Hương, cô bạn học của anh đó, kỳ này em nghe
nói chị ấy đang làm Kỹ Sư trưởng trong công
ty Apples. Em thấy chị Hương bay sang Âu
Châu, Nhật, Đài Loan, Singapore công tác hà
rầm à. Anh biết không? Chị Hương đâu thềm
nấu ăn, nhưng mượn người nấu cơm, trông con,
coi nhà cửa cho hai vợ chồng. Cuối tuần hai vợ
chồng chị Hương bay sang Hawaii đi tắm bãi
biển Waikiki. Hứng nữa, họ bay sang khu
Manhattan, khu Times Square của New York
ăn beefsteak, đi shopping. Em nghĩ cô Thanh
được Chúa cho hai nén bạc. Còn chị Hương,
Chúa cho chị ấy đứt năm nén. Còn riêng em,
Chúa quảng cho được có mỗi một nén à.

Vừa dứt lời, vợ cúi mặt xuống, yên lặng,
không nói chi nữa, nhưng nhìn ly nước cam
còn một nửa.

Chồng gỡ gỡ cái càvạt, rồi cất tiếng,

- Em được tới một nén bạc lận ư! Vậy là
giàu rồi. Còn anh, em có biết Chúa cho anh
được mấy nén hay không?

Vợ dừng lại trong một giây, rồi nói ngay,

- Anh? Anh cũng giống em. Chỉ được có
mỗi một nén à. Hai đứa góp gạo thổi chung,
nhưng cơm nhão hoài. Hèn chi nghèo mạt rệp!

Chồng lắc đầu,

- Được một nén đã tốt. Anh, anh nghèo rớt
mùng toi!

Vợ ngược lên nhìn chồng, ánh mắt nghi
ngờ, tia nhìn tìm kiếm, dáng điệu dò hỏi. Làm
lơ như không biết chi, nhìn vợ, chồng nói,

- Chúa ban cho em tới những một nén bạc.
Riêng anh, anh chỉ có hai xu của bà góa nghèo
mà thôi (Mark 12:41-44). Nhưng anh khác

“người ta” ở chỗ là mặc dầu anh chỉ có hai xu, nhưng tối tối, anh vẫn đọc kinh, cảm ơn Chúa đã trao tặng cho anh hai xu. Và thay vì than khóc với hai xu hoặc nằm dài ra đợi chờ hai xu khác từ trên cành cây sung rụng xuống, anh đi làm, tìm kiếm thêm hai xu khác để dâng tặng lên cho Thiên Chúa.

Nói tới đây, chồng lại mở miệng, hát nghêu ngao,

- *Lạy Chúa, con chỉ là tạo vật. Chúa thật (i a) sang giàu. Có gì mà dâng Chúa đâu. Có gì mà dâng Chúa đâu.*

Vợ ngược lên nhìn chồng, những thớ thịt căng thẳng trên khuôn mặt phần hồng dần dần dịu xuống. Vợ nhón miệng cười,

- Giỏi dữ a! Tại sao hồi đó lại không đi tu, bây giờ làm cha giảng trong nhà thờ cho con chiêm lạc đàn này nghe?

Chồng nhún vai,

- Thì bây giờ cũng đang làm cha vậy.

Vợ móc giò lái,

- Đứng rồi, cha sắp nhỏ thì có!

Chồng lơ đi, hai tay giờ cao lắc lắc,

- Ngoại trừ hai xu, anh không có trong tay một nén bạc nào hết. Nè, em nhìn kỹ đi. *Nada! Nothing!* Trống rỗng! Nhưng tạ ơn Chúa, với hai đồng xu này, anh đi học, ra trường, làm kỹ sư, cưới được em, mua được căn nhà, mua được cái xe Camry cho vợ anh lái đi làm, cho anh có thằng Bòn, cho anh có bé Bon. Thế là hạnh phúc tràn lan, dư thừa y như vàng bạc kim cương bám dính trên màng nhện nhện ở trong sân vườn của nhà mình vào mỗi buổi sáng sớm.

Vợ nửa đùa nửa thật,

- Chồng tôi đến là khéo nói. Mồm miệng dẻo quẹo. Hèn chi cô giảng viên Giáo lý Thiên Thanh của hồi xưa mê chồng tôi như điên điên. Còn chị Kim Hương thì sao nhỉ? Em chưa có dịp nghe qua.

Chồng mặt lơ lơ,

- Thế à! Có vụ đó hay sao? Sao tôi lại không biết chi nhỉ?

Cầm ly nước cam lên tay, vợ uống một hơi cạn sạch ly,

- Thôi, đừng làm bộ ngây thơ.

Liếc nhìn đồng hồ trên tường, vợ đứng dậy,

- Anh đi đón thằng Bòn và con Bon đi. Em chuẩn bị đi nấu cơm đây.

Bước đi được mấy bước, vợ quay lại nói,

- Anh ơi, thứ Hai, em sẽ lên Văn Phòng Thất Nghiệp, xin tiền trợ cấp.

Chồng nói vuốt theo,

- Vợ tôi sẽ không ăn tiền thất nghiệp lâu đâu. Lan lợi như vợ tôi, kiếm đâu chẳng ra việc.

Đi thẳng một mạch lên lầu, vợ nói vọng lại,

- Hết tiền lẻ rồi nhé. Đừng có nịnh...

Lời Nguyện

Lạy Chúa, xin cho con biết thôi, không nhìn vào những nén bạc của người khác, nhưng tiếp tục hân hoan với nén bạc mà Chúa đã ban cho con. Xin dạy con biết sử dụng những nén bạc mà con đã được Thiên Chúa ban tặng vào những phúc lợi cho xã hội, cho gia đình, và cho chính tâm hồn của con.